

Χριστούγεννα σημαίνει να ανάβεις ένα κερί στο σκοτάδι του κόσμου

/ [Γνώμες](#)

Μέσα στο φως των δρόμων με τα δεκάδες φωτάκια των ημερών, στους ήχους από τα γέλια και τις φωνές εκείνων που γιορτάζουν, υπάρχει μια παράξενη σιωπή που λίγοι που μπορούν και θέλουν να ακούσουν.

- του π. Χαράλαμπου Παπαδόπουλου (Λίβυος)

Είναι η σιωπή εκείνων που αυτές τις γιορτινές μέρες δεν βρίσκουν χαρά στις εορταστικές μελωδίες, ούτε παρηγοριά στις γεμάτες τράπεζες.

Είναι οι άνθρωποι που περπατούν ανάμεσά μας, μα το βλέμμα τους φαίνεται να κοιτά αλλού, σε κάποιο σκοτεινό βάθος που μόνο εκείνοι γνωρίζουν.

Είναι αυτοί που κουβαλούν το βάρος μιας απουσίας, την πληγή μιας απώλειας ή το φορτίο μιας μοναξιάς που τους κάνει να νιώθουν ξένοι ακόμη και μέσα σε πλήθος.

Για αυτούς, οι γιορτές δεν είναι μέρες γιορτής αλλά μέρες που ξυπνούν μνήμες.

Μνήμες για όσα δεν έχουν, για όσα έχασαν ή για όσα ποτέ δεν βρήκαν.

Οι χαρούμενες φωνές και οι φωτεινές διακοσμήσεις μοιάζουν να γιγαντώνουν το κενό τους. Σαν η λάμψη να γίνεται καθρέφτης της εσωτερικής τους σκοτεινιάς.

Κι όμως, πίσω από τη θλίψη τους, υπάρχει κάτι βαθιά ανθρώπινο και αληθινό.

Η σιωπηλή τους δύναμη να αντέχουν, να ανασαίνουν παρά τον πόνο. Η πίστη και η ελπίδα τους για ένα καλύτερο αύριο που μοιάζει πολλές φορές να τους προδίδει.

Είναι όλοι αυτοί οι αγωνιστές της ζωής που σηκώνονται κάθε μέρα, ακόμα κι όταν το βάρος του μυαλό και της ψυχής τους, τους τραβάει κάτω.

Είναι οι άνθρωποι που μας θυμίζουν πως, πέρα από τα λαμπερά περιτυλίγματα, οι γιορτές είναι αγάπη, κατανόηση, αλληλεγγύη και ανθρωπιά.

Αν τύχει λοιπόν να συναντήσεις κάποιον από αυτούς, μην προσπεράσεις βιαστικά.

Ένα χαμόγελο, μια κουβέντα, μια ζεστή χειρονομία μπορούν να γίνουν το φως που σβήνει τη σκιά της μοναξιάς τους.

Αυτό δεν είναι άλλωστε ο Χριστός;

Ένα χαμόγελο, μια γλυκιά κουβέντα, ένα χέρι που σε ακουμπά, μια αγκαλιά που σε κρατά, ένα φιλί που σου δίνει ζωή ξανά.

Χριστούγεννα σημαίνει να ανάβεις ένα κερί στο σκοτάδι του κόσμου.